

PRVNI DOPIS Z KONGA :

KOUKEJ SE S OTEVRENYMA OCIMA A SRDCEM – SOUSED KOHOUT, DETSKA PSYCHOLOZKA A KUZE JAKO PRASE

Jambo! – Ahoj! Zdravim vsechny poprve z Lubumbashi. Po dvou a pul tydnech stravenych tady v Bakanja Centre jsem nasla trochu casu, abych vam napsala, jak se tu mame. V poradku jsem dorazila a ted jsem tady, zvykam si a i kdyz je to teprve zacatek a spoustu veci me jeste ceká, moc se mi tu libi.

Zmateni po prijedu nastesti nebylo tak velke - krome komunity a kluku me tu totiz cekala taky Marketa, ceska dobrovolnice, ktera se sem po roce vratila na prazdniny a ktere vdecim za pet dni, behem kterych mi ukazala a vysvetlila vsechno, co mohla a jsem ji naveky zavazana ☺. A tak nejsem tak ztracena!

Bydlim a pracuju v Bakanja Centre. Je tu salesianska komunita, ktera stredisko ridi, a ted tu mame asi 75 kluku, kteri tu bydli nastalo a o ktere se staram nejvic. Jejich osudy jsou ruzne, ale vetsina se nejakym zpusobem dostala do Bakanja Ville – strediska pro deti z ulice, ktere je v centru mesta a ktere se snazi tyto deti vratit zpatky do normalniho zivota. Pokud se rozhodnou ulici opustit a neni mozne vratit je do jejich vlastni rodiny, jsou poslani k nam do Bakanja Centre, kde se zapoji do fungovani v internatu a ve skole. Do skoly chodi krome tech internich taky dalsi kluci z okoli, celkem jich je (zatim) asi 240. Mame tu sest trid zakladky a dve tridy pro ty, kteri uz jsou starsi, ale do skoly nikdy nechodili, a snazi se dohnat hlavne cteni, psani a pocitani, aby pak mohli pokracovat na ucilisti.

Kdyz jsem prijela, mel byt uz prvni tyden skoly. Z nejakého duvodu se ale navrat do skolnich lavic o tyden posunul, proste se to nestihlo, a tak jsme zacinali az minule pondeli. Aspon jsem o nic neprisla..ale od zacatku skolniho roku uz se najelo na pevny rad. Rano vstavame pred sestou a pak je mse v kapli pro komunitu – kluci mezitim vstavaji a uklizi. V sedm mame snidani a pak pripravu na skolu, ktera zacina kolem tricetvrte na osm. Kluci se uci od 8 do 12 s jednou prestavkou, behem ktere hrajou fotbal, tancujou, hrajou hry a tak. Pak je obed a jeste od pul 2 do 3 studium. Pak maji bud praci, nebo sport, a ja odpoledne otviram knihovnu. To je takova zalezitost ceskych dobrovolnic tady, je to mistnost, kam muzou kluci prijít a pujcit si knizky, hracky, koleckove brusle nebo kolobezku. A hlavne tam muzou proste byt, hrat si spolu nebo si povidad. Pro vetsinu z nich je to ale dost tezke – po zivote na ulici se zase "vratit" do detstvi a jen tak si hrat. A tak se casto stava, ze jen chodi a stridave si pujcují, co se jim libi, ale hraji si s tim treba dve minuty. A ja, protoze jsem tam sama, si s nimi hrat nemuzu, protoze je tam dalsich dvacet kluku, kteri

neco chteji. Ale snad to nejak zaridime, aby tam se mnou nekdo byl a vzdycky mel jeden cas byt mezi detmi a hrat si s nimi. Jednou tydne sem chodi tri Belgickanky a jeste dalsi dobrovolnice Aurelie, a to je rozdil hned poznat. (Na fotce jsou deti jednou v knihovne – jedne z tech klidnejsich, kdy se mi l podarilo udelat par fotek ☺.)

Kluci jsou bezva. Az do chvile, kdy jsem prijela do Konga, jsem si myslela, ze mam celkem dobrou pamet na jmena. Ale evidentne jsem se dost spletla – zapamatovat si neco kolem stovky jmen, navic africkych, mi stale pripada jako nedosazitelny cil. Ale po malych kouskach se to zlepsoje.. Vetsina kluku je trpeliva, porad dokola mi svoje jmeno opakují, takže to snad pujde. Ale najdou se i taci, kteri jsou schopni se napodruhe urazit, ze jsem si je nezapamatovala.. Krome toho me porad dokola zdravi, ptaji se, jak se mam (jeste nikdy jsem tak casto neslysela a nerikala “Ahoj ! Jak se mas? Jojo, ja se mam dobre!”), rikaji mi, ze mam kuzi jako prase (hlavne kdyz jsou nastvani, ze jim neco nechci dovolit nebo davat bonbony☺) a jestli si je vezmu a budou se mnou moct odjet do Cech (vubec to tady dost leti, svatby a jak je to u nas, jaktoze si myslim, ze muz a zena jsou si rovni, a jestli by si me vazne mohli vzit jen tak, aniz by zaplatili nekolik tisic dolaru mym rodicum..). Taky mi vsichni rikaji, ze jsem lveta, a kdyz odpovidam, ze ne, tak me nuti aspon priznat, ze jsem její sestra. Vsichni vcetne dospelych tvrdi, ze jsme si strasne podobne! (No rekla bych, ze je to tak stejne, jako kdyz nam pripadaji vsichni cernosi podobni, a oni to nechapou.. – ale je pravda, ze vazne nejsou stejni ☺). Kluci se strasne radi foti, a tak je temer nemozne udelat fotku, na ktere jsou v akci – jakmile si me vsimnou, zacnou pozovat a pak chteji vsechny fotky videt. Nekdy zkousi, kam az muzou zajit, a vazne zlobi, ale

snazim se ridit podle hesla “Nikdy se nerozciluj!”, ktere mi pred odjezdem sverila Marketa, a zatim to vicemene jde (l kdyz ne uplne vzdycky). Snad to pujde jeste chvili ☺. (Fotka je z uklizeni skladu s oblecenim – byla tam asi metr vysoka vrstva obleceni vsude po zemi, kterou jsme zkouseli presunout do polic – a obcas jsme si pritom neco vyzkouseli, a byly tam pekny veci! ☺)

No a ja, ja se mam dobre. Snazim se co mit oci a usi co nejvic otevrene (a taky srdce - k prijeti novych lidi, novych zvyku a nove kultury), abych si tu co nejdriv zvykla a adaptovala se na konzsky zivot. (Prvnim ukolem bylo posunout svuj denni rezim asi o tri hodiny dopredu a naucit se vstavat v sest a chodit spat v deset. Ale vzhledem k tomu, ze hned vedle me bydli slepice a taky kohouti, kteri kokrhaji ve vice ci mene pravidelnych intervalech zhruba od pul pate hodiny ranni, to slo docela rychle ☺.) Kratce pred odjezdem do Konga jsem byla na prednasce Marka Orka Vachy a rikal nam, ze se mame snazit koukat na vsechno tak, jako bychom to videli poprve. To tady vubec neni tezke – je tu totiz milion veci, ktere opravdu poprve vidim. At uz jsou to veci tady v centru, nebo kolem ve meste – to je taky kapitola sama pro sebe, ale o tom nekdy jindy. Co se tyka naplne me prace, bylo mi navrhnuo, abych delala neco jako psychologku pro kluky, kteri to nejvic potrebuji, a prevzala tak

stafetu po belgické dobrovolnici Cathy, která tu byla minulý rok. Jde pry hlavně o to, nějak je stabilizovat, aby neměli tendenci utíkat zpátky na ulici, pomoci jim zvyknout si na život tady v centru, venovat jim plnou pozornost a vrátit je z tvrdého života na ulici zpátky do dětství.. No, sice jsem říkala, že mám zatím vystudované jen dva roky psychologie a s dětmi z ulice žádné zkušenosti, ale to evidentně nicemu nevádí a tak se snažím, jak to jde – беру si děti individuálně do své “kanceláře” v plechovém kontejneru a zatím se učím, co dělat..jeste uvidíme, jak to půjde. Vyhradila jsem si na to zatím dva dny v týdnu. Ve zbylém čase si беру slabé záky z různých tříd na doučování zatím hlavně čtení. Mám kluky z obou doháněcích tříd, a pak další zatím ze třetí a čtvrté třídy. Jsou tu třeba dva bratři, kteří jsou jeden třeták a druhý čtvrták, ale ani jeden z nich nezná skoro žádná písmena. Místo ME přechou NI. Ale člověk musí být vynalézavý a takhle práce mě baví, člověk přece jenom vidí nějaké výsledky své práce 😊 Ale obojí, čtení i psychologie, má svoje 😊. No a taky jsem začala každý večer číst nejmenším klukům u nich v ložnici. Tak to mě taky baví a oni jsou zatím taky nadšení! Ale pořád píšu, co kdy dělám..mým stejně důležitým úkolem je být tady s klukama jen tak, když mají volno, starat se o ně, povídat si, malíčko vyrovnávat tu těžce mužskou společnost, která tady panuje 😊 - není tu ani jedna učitelka, záci jsou sami kluci, u salesianů je to samozřejmé. Je tu jen máma Annie, starší pani – dobrovolnice z Belgie. A to je všechno. (Ale v Magone, učilisti hned vedle, pracuje ještě

jedna mladá Belgická Dominique a taky manžele z Francie, a ti s námi jsou v jedné komunitě, chodí s námi na modlitby a jídlo – takže nevidím pořád jen muže a černochy 😊.) Hosi na fotce, to jsou naši aspiranti – mladí kluci, kteří by se rádi stali salesiány, a nejdřív tráví rok v Bakanja, sefuji klukům a pomáhají, s čím je třeba, někdy učí, a tak..většinou jsou bezva, tak snad se nám bude dobře spolupracovat.

A co jinak? Máme tu teď období sucha – docela dost horko. (Když jsem přijela, docela se to dalo, a říkala jsem si, že jsem to čekala horsí. Ale teď je den ode dne větší vedro, tak doufám, že už se to nebude zhoršovat příliš!) A hlavně je všude spousta prachu, na který nejsem zvyklá a kterému taky připisují kašel, který jsem chytila hned druhý den po příjezdu. Ale pry tu kaslou všichni belosi 😊. Taky nám každé odpoledne vypnou proud a pustí ho zase až pozdě večer – pry když se začíná rozvádět proud, nepočítalo se s tak velkým městem, a tak ve všech okrajových čtvrtích část dne nejde proud. Ale pry slibují, že od října už půjde – tak uvidíme 😊. A ještě jsem zapomněla zmínit, že jsem sem dovezla 1100 \$ od českých darců, které pomůžou v náročné situaci, která tady teď panuje – nejsou peníze na nic, a tak třeba externí děti (ti, kteří tu nebydli) první týden nedostávaly ve škole obědy, protože na ně nebylo. Tak snad se to nějak ustálí, já do těch finančních záležitostí zatím moc nevidím. Ale posílám fotku s sekem, kterou jsme udělali.

No je toho spoustu co psat a stejne nikdy nedokazu predat atmosferu, kterou tady zazivam. A tak tady pro dnešek skončím a o dalších věcech napíšu za chvíli. Všichni z Bakanja vás moc zdraví! A já moc děkuju za podporu a modlitby, taky na vás myslím! Mejte se krásně a užijte si český podzim, tady něco jako čtyři roční období neexistuje! ☺

Alzbeta

PS: Jste se podělím o jeden krásný zážitek. Vždycky v pondělí odpoledne přemýšlím se staršími kluky, kteří bydlí tady, ale studují na vedlejší škole. Cítím umění, ale jakmile se objeví složitější slovo, tak to nejde. A tak to trochu procvičujeme..a jeden z nich, Fidele, mi pak jednou po chvíli povídání řekl, že je strašně rád, že mu pomohám zlepšit se ve čtení. Že má rád české dobrovolnice, protože když poprvé přišel do Bakanja, byl ve třetí třídě a cítil nevěděl vůbec. A že ho cítil naučila Iva, česká dobrovolnice, která tu tehdy byla. Že to jí vděčí za to, kde teď je..tak to byl nádherný příklad continuity, kterou tady české dobrovolnice vybudovaly. Takže Ivo, jestli si to čteš, (myslím že ne) Fidele zdraví a moc děkuje i po těch letech! ☺

PPS ostatním dobrovolníkům ve světě: I když vy si český podzim neuzíváte, věřím, že se máte stejně dobře jako já a moc na vás myslím a držím palce. S Boží pomocí překonávejte všechno těžké a užijte si to radostně! +